

N:o 97.

Kahdeksantenatoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 22: 34–46.

Koska Fariseukset sen kuulivat, että Jeesus oli Sadduseusten suuntukinnut, kokoontuivat he yhteen. Ja yksi lainopettaja heistä kysyi häneltä, kiusaten häntä, ja sanoi: Mestari, kuka on suurin käsky laissa? Niin Jeesus sanoi hänelle: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas, kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas, ja kaikesta sinun mielestäs. Tämä on ensimmäinen ja suurin käsky. Toinen on tämän kaltainen: sinun pitää rakastaman sinun lähimmäistäs niinkuin itse sinuas. Näissä kahdessa käskyssä kaikki laki ja profetat riippuvat. Koska Fariseukset koossa olivat, kysyi heiltä Jeesus, sanoen: mitä teille näkyy Kristuksesta, kenenkä poika hän on? He sanoivat hänelle: Davidin. Hän sanoi heille: kuinka siis David kutsuu hengessä hänen Herraksi? sanoen: Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikialle kädelleni, siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. Jos siis David kutsuu hänen Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa? Ja ei kenkään taitanut häntä mitään vastata: ei myös yksikään rohjennut sen päivän perästä häneltä enää kysyä.

Tämä evankeliumi sisältää kaksi kysymystä. Ensiksi kysyy kirjanoppinut toisten fariseusten puolesta Kristukselta: **Mikä on suurin käsky laissa?** Toisen tekee Herra puolestaan kirjanoppineille ja fariseuksille: **Kenenkä poika Kristus on?** Nämä kaksi kysymystä koskevat kristittyjäkin, sillä ken kristitty tahtoo olla, hänen täytyy hyvästi tietää nuo kaksi asiata, **ensiksi**, mitä laki on ja mihin sitä tarvitaan, **toiseksi**, mitä Kristus on ja mitä hänellä on häneltä odotettavana.

Kristus selittää tässä fariseuksille lain ja ilmaisee heille koko lain summan, niin että he hänen puheestaan ja kysymyksestään käyvät kokonaan sanattomiksi eivätkä pääse vähääkään selville, mitä laki ja mitä Kristus on. Siitä seuraa, että missä epäusko on, siinä on maailman silmissä suureltakin näyttävä viisaus ja pyhyys pelkkää hulluutta ja vääryyttä Jumalan edessä, erittäinkin, missä ei tunneta

näitä kahta kysymystä. Ken nimittäin ei tunne asemaansa lakiin nähden ja mitä hänellä Kristukselta on odotettavan, hänellä ei totisesti ole oikeata Jumalan viisautta, olkoon hän kuinka viisas ja oppinut tahansa. Nyt tahdomme tutkistella ensimmäistä kysymystä, nimittäin mitä laki on, mitä se vaatii ja kuinka se hengellisesti on ymmärrettävä.

Kun kirjanoppinut kysyi Herralta, mikä olisi suurin käsky laissa, vastasi Herra hänelle: **Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas ja kaikesta sinun mielestäs. Tämä on ensimmäinen ja suurin käsky. Toinen on tämän kaltainen: Sinun pitää rakastaman lähimmäistäs niinkuin sinuas.**

Aivan kuin Herra sanoisi: Ken nämä kaksi vaatimusta toteuttaa, rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään, hän tekee kaikki ja on siis täyt-

tänyt lain, sillä koko laki ja kaikki profeetat vaativat näitä kahta kappaletta, nimittäin, kuinka Jumalaa ja lähimmäistä tulee rakastaa. Nyt voisi joku kysyä, kuinka toki kaikki asiat saattavat sisältyä noihin kahteen käskyyn, sillä olisihan juutalaisille säädetty ympärileikkauskin ja paljon muita lakeja, jotka eivät näytä soveltuvan näihin kahteen vaatimukseen? Tähän vastataksemme tahdomme ensin tarkastaa Kristuksen selitystä laista, nimittäin että se täytyy pitää sydäimestä, jota toisin sanoin kutsutaan lain hengelliseksi ymmärtämiseksi. Ken nimittäin ei ryhdy lakiin sydämellä ja hengellä, häneltä se ainaiseksi jääpi täyttämättä.

Sen vuoksi ilmaisee Herra tässä kirjanopineelle lain perustuksen ja ytimen sanoen suurimmaksi käskyksi sitä, että ihmisen tulee rakastaa Jumalata sydäimestä ja lähimmäistään kuin itseään. Tässä seuraa, ettei ympärileikkaus, paasto eikä rukous mitään merkitse, elleivät ne tapahdu sydäimestä. Vaikka ihminen ulkonaisesti työn tekisikin, ei hän kuitenkaan sen kautta mitään Jumalan edessä tee, sillä Jumala katsoo sydäntä eikä työtä, 1 Sam. 16: 7. eikä sekään ihmistä auta, vaikka hän tekisi kuinkakin paljon töitä, ellei sydän ole niissä mukana.

Mutta tästä syntyy uusi kysymys: Koska työt eivät ollenkaan hyödytä ihmisiä, niin miksi sitten on Jumala antanut juutalaisille niin paljon lakeja? Siihen vastaan, että lait on annettu juuri siinä tarkoituksessa, että niiden kautta koettelisimme, rakastammeko Jumalata kaikesta sydäimestä, kaikesta sielusta, kaikesta mielestä ja kaikista voimista sekä lisäksi lähimmäistä niinkuin itseämme. Eihän Paa-valinkaan sanojen mukaan (Room. 7: 7) laki ole mitään muuta kuin synnin ilmoittaja ja synnin tunnon herättäjä. Mitä tietäisin minä synnistä, ellei laki sitä minulle ilmoittaisi? Laki on siis tässä ja sanoo: **Sinun pitää ra-**

kastaman Jumalata kaikseta sydäimestäs ja lähimmäistäs niinkuin itseäs. Tämän me täyttäisimme, jos tekisimme kaikki lain meiltä vaatimat työt. Vaan me emme niitä tee, sen vuoksi näyttää se meille ainoastaan, missä puutumme sekä ettemme teekään sitä, mitä meidän pitäisi.

Että juutalaisten piti ympärileikkauttaa itseänsä, oli järjestä naurettava työ ja häpeällinenkin käsky, ja olisi sitä vieläkin, jos Jumala tähänkin aikaan sitä vaatisi. Mitä hyötyä, näet, Jumalalle siitä oli, että hän kansaansa rasitti tuollaisella raskaalla lailla? Niin, mitä hyvää hänelle siitä lähti, tai mitä se lähimmäistäkään hyödytti? Eipä siitä ollut edes juutalaisillekaan, jotka itseänsä ympärileikkauttivat, mitään hyötyä. Miksi sen Jumala sitten heille antoi? Sen vuoksi, että tämän lain ja käskyn piti näyttämän, rakastivatko he Jumalata kaikesta sielusta, ja tekivätkö sen haluisasti vaiko vastenmielisesti. Täytyihän hurskaan sydämen tuossa asemassa sanoa: Minä en todellakaan tiedä, miksi Jumala on minulle ympärileikkauksen määrännyt, sillä siitä ei ole kenellekään mitään hyötyä, ei Jumalalle eikä lähimmäiselle; mutta koska Jumalalle niin kelpaa, niin tahdonkin sen tehdä, vaikka se olisi vielä vähäpätöisempi ja halveksittavampikin työ. Siis on ympärileikkaus ollut tuon käskyn harjoitusta: **Sinun pitää rakastamaan Jumalaa kaikesta sydäimestä.**

Olipa sekin kummallinen käsky, että Jumala käski Aabrahamin surmaamaan poikansa (1 Moos. 22: 2). Jos järki olisi tässä tuomarina ollut, ei se eikä kukaan ihminen olisi voinut toisin päättää kuin näin: Tämä on julma, vihamielinen käsky, kuinka voi se olla Jumalata, joka kuitenkin itse on Aabrahamille sanonut tahtovansa enentää hänen sukunsa tämän ajan kautta niin lukemattomaksi, kuin ovat tähdet taivaalla ja santa meressä. Se on siis ollut hullu käsky, raskas, kova ja sietämätön käsky.

Mutta kuinka Aabraham tekee? Hän ummistaa silmänsä, sitoo järkensä ja tottelee Herran ääntä, menee ja tekee niinkuin Jumala on hänen käskenyt. Tällä todisti hän, että hän noudatti tätä käskyä sydäimestä, sillä vaikka hän muutoin olisi satakin kertaa surmannut poikansa, ei Jumala siitä olisi välittänyt. Vaan siihen Jumala katsoi, että tämä työ lähti sydäimestä ja Jumalan rakkaudesta, joka ajatteli: Vaikka tosin poika kuoleekin, on Jumala kuitenkin voimallinen ja totinen, hän on sittenkin sanansa pitävä ja keksivä tavan ja keinon, jota minä voin ymmärtää; hänen tahtonsa ainoastaan tapahtukoon, ei mitään hätää ole. Ellei hänellä olisi ollut tuollaista uskallusta ja uskoa, kuinka hänen isällinen sydämensä muutoin olisi suostunut surmaamaan ainoakaista ja kaikkein rakkainta poikaansa?

Tätä esimerkkiä ovat juutalaiset myöhemmin tahtoneet matkia ja uhranneet Jumalalle lapsiansa kuin Aabraham, arvellen, että hekin tekivät näin Jumalalle otollisen työn. Mutta kaukana siitä. Nuo ihmisraukat arvelivat näin: Aabrahamin työ oli Jumalalle otollinen, sen vuoksi on meidänkin työmme hänelle kelpaava; ja surmasivat lapsen toisensa jälkeen. Oi, kuinka monta hentoa, kaunista, rakastettavaa lasta on tuolla tavoin surmansa saanut! Tuollaisia tekoja vastustivat profeetat, saarnasivat, nuhtelivat ja kirjoittivat sen olevan eksymystä, mutta ei auttanut. Vieläpä maksoi se monen profeetan hengenkin, kuten kuningasten kirjoissa siellä täällä luetaan.

No miksi ei tuo juutalaisten työ ollut Jumalalle otollinen? Sen vuoksi että se ei tapahtunut sydäimestä eikä rakkaudesta Jumalaan; he katsoivat ainoastaan tekoa semmoisenaan ja olivat työn matkijoita ilman Jumalan käskyä ja sanaa. Mutta Jumala sanoo: Hyvät herrat, ei minusta ole pääasia siinä, että Aabraham uhrasi poikansa, vaan että hän tällä teollaan osoitti rakastavansa minua sydäimestään.

Rakkauden täytyy ensin olla sydämessä, tee sitten töitä; näin tulevat ne Jumalalle otollisiksi. Tähtääväthän kaikki lain työt siihen, että osoittaisivat sydämessä vallitsevan rakkautta Jumalaa kohtaan, jota laki ennen kaikkea vaatimalla vaatii.

Sen vuoksi on tässä otettava huomioon sekin, että kaikki lain työt eivät ole sen vuoksi käsketyt, että ne pelkästään vaan tehtäisiin. Ei, ei, sillä vaikka Jumala olisi enemmänkin käskyn antanut, ei hän kuitenkaan tahdo, että niitä pidettäisiin rakkaudelle vahingoksi ja haitaksi. Niin, jos ne ovat ristiriidassa rakkauden kanssa lähimmäistä kohtaan, tahtoo hän, että ne rikotaan ja kumotaan. Tästä otamme esimerkin, jonka äskettäinkin olemme kertoneet. Mooses johdatti juutalaisia Egyptistä lähdettyä korvessa neljäkymmentä vuotta, jona aikana ei yhtäkään ympärileikkattu, vaikka olivat siitä käskyn saaneet. Minne laki jäi? Eikö Jumala vihastunut, kun hänen käskyään ei pidetty? Ei, sillä tässä oli korkeampi laki täytettävänä ja toteltavana, nimittäin se Jumalan vaatimus, että heidän tuli kiireesti vaeltaa Egyptistä luvattuun maahan. Tällä rientämisellään he joka päivä tottelivat Jumalata ja siihen juuri Jumala katsoi, sillä muutoin olisi hän vihastunut, kun eivät noudattaneet hänen lakiaan. Tässä oli nyt sekä hetken tarve että rakkaus, jotka purkavat kaikki lait. Olisihan ollut liian raskasta ja vaikeata keskellä matkavaivoja kärsiä ympärileikkauksenkin kipuja. Sen vuoksi vaatii rakkaus heitä nyt lakkauttamaan ympärileikkauksen käskyn. Näin täytyy kaikkein käskyjen kohdistua rakkauteen tai ovat ne jätettävät pitämättä.

Tähän nojautuen puollustaa Kristus opeuslapsiaan (Matt. 12: 3, 4), kun juutalaiset syyttivät heidän rikkoneen lain tekemällä sapattina sellaista, jota ei sopinut sapattina tehdä, nimittäin noukkivat tähkäpäitä syödäkseen. Silloin julisti Herra, että he eivät olleet

tehneet väärin; aivan kuin olisi sanonut: Tässä ei ole mitään sapattia, sillä ruumis vaatii ravintonsa; nälkä pakottaa syömään sapattinakin. Siitä on meillä esimerkki Daavidissakin, josta Herra myöskin huomauttaa juutalaisia sanoen: **Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki, koska hän isosi, ja ne jotka hänen kanssansa olit? Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen ja söi näkyleivät, joita ei hänen sopinut syödä, ei niittenkään, jotka hänen kanssansa olit, mutta ainoastaan pappein,** 1 Sam. 21: 3 ja seur.

Silloin söi Daavid leivistä, vaikka hän ei ollutkaan pappi, sillä nälkä hätyytti häntä. Ei myöskään Abimelek pappina tehnyt lakia vastaan, vaikka antoi Daavidin syödä leipiä, sillä rakkaus pakotti häntä sitä tekemään. Näin olisi koko lainkin täytynyt palvella Daavidia hänen hädässänsä. Jos siis laki on risti-riidassa rakkauden kanssa, niin se lakkaa eikä se enää saa mikään laki olla. Mutta missä ei mitään estettä ole, silloin on lain pitäminen todistuksena siitä rakkaudesta, joka sydämessä asuu salattuna. Sillä sitähan varten laki on, että rakkaus sen kautta ilmi tulisi, mutta jollei sitä voida pitää lähimmäistä vahingoittamatta tahtoo Jumala, että se peruutetaan ja lakkautetaan.

Näin tulee nyt teidänkin ojentaa elämäne ja menonne. Tätä nykyä on monia tapoja, monenlaisia veljeskuntia ja juhlamenoja, joilla väärin luullaan taivas ansaittavan, vaikka kuitenkin yksin ja ainoastaan rakkaus lähimmäistä kohtaan sulkee itseensä kaikki hyvät työt. Siitä tahdomme ottaa esimerkin, jonka äskettäinkin olemme kuulleet. On joku pappi tai munkki, jonka täytyy lukea rukouksensa määrähelkinä, pitää messu tai olla ripittämässä; tulee sitten joku mies tai vaimoparka, joka tarvitsee hänen neuvoaan ja apuaan; kuinka nyt tulee papin tai munkin menetellä? Jättääkö hän tehtävänsä odottamaan, vai lähettääkö

hän pois tuon ihmisparan? Olkoon hän tässä viisas ja ajatelkoon: On kyllä totta, että minun on käsketty lukemaan määrähelkiset rukoukseni, pitämään messu tai toimittamaan ripitystä, mutta onpa toiselta puolen tässä köyhä mies, joka tarvitsee apuaan; häntä tulee minun auttaa. Tämän on Jumala minulle käsenyt, jota vastoin tuon toisen ovat ihmiset keksineet ja säättäneet. Minä tahdon laiminlyödä ihmiskäskyt ja palvella lähimmäistäni Jumalan käskyn jälkeen.

Mutta näyttääpä kummalliselta, että niin kallis työ kuin messunpito ja rukousten lukeminen pitää laiminlyötämän ja heidän mielestään noin kovin vähäpätöinen työ etupäässä täytettämän. Ja syy siihen? Se on se, että unien saarnaajat, jotka eivät ole tienneet meillem mitään muuta teroittaa kuin ihmismietteitä, ovat meitä niin säikyttäneet ja pelottaneet, että luulemme taivaan päähämme putoavan, elleemme kaikessa noudata heidän saarnojaan. Niin, ennen kuin yksikään messu jätetään pitämättä, saa vaikka kymmenen ihmistä kuolla nälkään. Vielä tänäkin päivänä tavataan monta munkkia tai messupappia, jotka antaisivat jonkun köyhän ihmisen kuolla viluun, ennen kuin tekisivät poikkeuksen ohjesäännöissään ja asetuksissaan. Näin surkeasti ja sääliittävästi ovat jumalattomat saarnaajat, opettajat ja esimiehet heitä väärälle tielle johdattaneet. He ovat ohjesäännöillään ja perkeleellisillä asetuksillaan vieroittaneet ja aina eteenpäinkin vaan vieroittamistaan vieroittavat heitä Jumalan laista ja kiinnittävät omiin mielijohteisiinsa.

Nämä ovat epäuskon ja jumalattoman menon päähedelmiä, joiden Raamattu sanoo Jumalata vihoittavan. Eikö pitäisi Jumalan vihostua minulle, kun minä, vaikka hän on käsenyt minun osoittamaan rakkautta lähimmäiselleni, kuitenkin rupean noudattamaan omia ja toisten ihmisten unia? Aivan kuin joku isän-

tä käskisi palvelijansa peltotyöhön, ja tämä menisikin itsepäisesti astioita puhdistelemaan. Eikö olisi isännän syytä suuttua palvelijaansa? Sama on asia Jumalaankin nähden. Hän vaatii käskyjensä pitämistä ja niille suurempaa arvoa kuin ihmismääräyksille; ja kaikki käskyt sulkeutukoot noihin kahteen, jotka Herra lausuu tässä evankeliumissa: **Sinun pitää rakastaman Herraa Jumalatas kaikesta sinun sydäimestäs, ja kaikesta sinun sielustas ja kaikesta sinun mielestäs ja sinun lähimmäistäs, niinkuin itse sinuas.**

Jos tahdot tehdä jotain Jumalalle mieluis- ta, tee se niin, että se perustuu sydämen rak- kauteen. Ei Jumalalle otollista ollut, että Juu- talaiset ympärileikkauttivat itsensä, paastosi- vat paljon, rukoilivat usein ja tekivät monia ylimääräisiä töitä, sillä eivät he tehneet näitä sydäimestä noudattamalla tätä käskyä: **Sinun pitää rakastaman Jumalata kaikesta sydä- mestä.** Vaikkapa sinä rupeaisit karteussiläi- seksi tai asuisit johonkin vielä ankarampaan veljeskuntaan, ei siitä olisi sinulle mitään hyötyä, ellet rakastaisi Jumalata. Tämän joh- dolla voit helposti päättää kaikki työt arvotto- miksi, jotka eivät lähde rakkaudesta tai ovat sitä vastaan. Elköön mikään laki pitkö paik- kaansa, paitsi mikä rakkauden käskyn toteut- taa.

Tästä nyt näkyy kuinka eksyttävä munk- kien ja messupappien sääty on, jossa he luu- levat ainoastaan töillä taivaan ansaitsevansa; vieläpä he neuvovat toisiakin ihmisiä hyviä töitä tekemään niillä muka taivaan ansaitak- sensa, joka on kirottu, jumalaton palvelus. Olkoon siis, kuten sanottu, lain pitäminen ai- noastaan todistuksena rakkaudesta, sillä il- man rakkautta ei Jumala ollenkaan töistä väli- tä, olkoot kuinka kauniita hyvänsä. No nytpä näet, kuinka moni ihminen edes tietää, mitä tämä käsky sisältää: **Sinun pitää rakasta- man Jumalata kaikesta sydäimestä ja lä-**

himmäistäsi kuin itseäsi. Totisesti on niitä harvassa, ja vielä harvemmassa on niitä, jotka sen täyttävät. Kuinka voisivat he täyttää, mitä eivät ymmärräkkään? Me olemme sokeita ja koko luontomme on tykkänään sokea ja myös ihmisjärkikin, joka ei mistään vähemmin tiedä kuin Jumalan vaatimuksesta.

Kristus tekee nyt tässä fariseuksille ja kir- janoppineille kahdenlaisen hyväntyön. Ensiksi poistaa heistä heidän pimeytensä ja opettaa heille, mitä laki on. Toiseksi hän opettaa, kuinka mahdotonta heille on lain pitäminen. Sokeudesta auttaa hän heitä pois siten, että opettaa, mitä laki on, nimittäin että laki on rakkaus. Sitä ei järki voi tänäkään päivänä ymmärtää enemmän kuin juutalaisetkaan. Jos nimittäin sen ymmärtäminen olisi järjelle mahdollista, niin totta sen fariseukset ja kir- janoppineet olisivat ymmärtäneet, jotka olivat kansan etevämpiä ja viisaimpia. Mutta he luu- livat, että kaikki on siinä, että ulkonaiset lain työt suoritettiin, vähät siitä, tapahtuiko tämä sitten hyvällä mielellä tai vastenmielisesti. Si- sällistä sokeuttaan eivät he nähneet, ahneut- taan eikä pahaa paatunutta sydäntään, vaan luulivat lain vallan hyvin ymmärtävänsä ja olevansa aika poikia, pyhiä ja hurskaita ihmi- siä, mutta itse he vaan itseänsä korottavat. Sil- lä ei kukaan voi lakia pitää, ellei hän koko- naan ole uudistunut.

Ole siis siinä aivan varma, ettei mikään järki sinä ilmoisna ikänä voi lakia ymmärtää eikä täyttää, vaikka se sen vaatimukset tietäi- sikin. Milloinka nimittäin sinä teet toiselle, mitä soisit itsellesi tehtävän? Kuka rakastaa sydäimestään vihamiestään? Kuka kuolee mie- lellään? Kuka kärsii mielellään häpeätä ja hä- väistystä? Rakkaani, osoita minulle ainoakaan ihminen, joka mielellään kärsii pahaa mainet- ta tai halusta elää köyhyydessä? Luonto ja ih- misjärki pakenee, kauhistuu, kammoo ja kart-

taa sitä eikä mitenkään tahdo tuollaista onnettomuutta kärsiä, jos suinkin siitä pääsee.

Ei myöskään voi inhimillinen luonto kuuna päivänä täyttää, mitä Jumala tässä laissa meiltä vaatii, että nimittäin niin alistamme tahtomme Jumalan tahdon alle, että kokonaan kiellämme oman järkemme, oman tahtomme, oman valtamme ja voimamme ja sanomme sydämeistä: **Tapahtukoon sinun tahtos.** Et toden totta ole löytävä yhtäkään, joka kaikesta sydämeistä rakastaa Jumalata ja lähimmäistään kuin itseään. Kyllähän saattaa tapahtua, että joskus kaksi toveria elää ystävällisesti keskenään, mutta siinä on ulkokultaisuutta pohjalla, joka on niin kauvan kätkössä kuin toinen tulee toista loukanneeksi. Silloin saat kyllä nähdä, kuinka häntä rakastat ja oletko lihaa vai henkeä. Tämä laki vaatii siis, että olen sydämellisesti ystävällinen sille, joka minua on loukannut; mutta koska sen teen?

Kristuksen tarkoituksena tässä on ainoastaan osoittaa, että Jumalan laki saarnataan oikein, kun siitä opitaan, ettemme voi sitä täyttää ja että olemme sen vuoksi perkeleen omat. Sen opettaa meille kokemukkin ja siihen siellä täällä Raamatussa viitataan; varsinkin P. Paavali Room. 8: 7, 8 sanoo: **Lihan halu on viha Jumalata vastaan; ettei se ole Jumalan laille kuuliainen, sillä ei se voikaan. Mutta jotka lihassa ovat, ei ne taida olla Jumalalle otolliset.**

No pane nyt siis tähdelle tämä käsky: **Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sydämeistä.** Ajattele sitä, tarkastele sitä ja tutki, mikä laki se on, ja kuinka kaukana vielä olet tämän käskyn täytännöstä. Etpä ole vielä edes alkanutkaan sitä oikeen käyttää, nimittäin kärsiä ja tehdä sydämeistä, mitä Jumala tahtoo. Pelkkää ulkokultaisuutta on, jos joku itseensä sulkeutuen ajattelee: Kah, tahdonhan minä rakastaa Jumalata! Oi,

kuinka rakas on minulle isä Jumalani! Oi, kuinka suosiollinen olen hänelle! Tai muuta sellaista. No niin, jos Jumala meidän mieleemme mukaan menettelee, voimme kyllä puhua paljon tuollaisia sanoja, mutta annas että hän kerran lähettää meille onnettomuutta ja vastoinkäymistä, niin emmepä enään pidä häntä Jumalana eikä isänä.

Näin ei tee oikea rakkaus Jumalaan, vaan sen koko sydämen täyttää sellainen mieli, josta suukin lausuu: Herra Jumala, minä olen sinun luontokappaleesi, tee minulle kuten tahdot, se on minusta samantekevätä, olenhan sinun, sen tiedän; ja jos sinä tahtoisit että minun pitäisi tällä hetkellä kuoleman tai kärsimän joltain suurta onnettomuutta, niin tahdon sen sydämen halulla kärsiä; en koskaan tahdo elämäni, kunniaani tai tavaraani pitää suuremmassa enkä korkeammassa arvossa kuin sinun tahtoasi, vaan siihen olen minä tytyvä kaiken elämäni ajan. Mutta sellaista ihmistä et löydä yhtäkään, joka kaikin puolin tämän käskyn täyttäisi. Sillä koko sinun elämäsi, jonka ruumiissasi elät sen viidessä aistimessa, ja mitä ikänä ruumiillasi teet ja toimitat, sen kaiken tulee tarkoittaa sitä, että Jumala kaikesta saisi kunnian, sen käskyn vaatimuksen mukaan, joka sanoo: **Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalatas kaikesta sydämeistä, kaikesta sielusta ja kaikesta mielestä.**

Kristus tahtoo siis sanoa: Jos rakastat Jumalata kaikesta sydämeistä, kaikesta sielusta, kaikesta mielestä, niin et voi olla sitä havaitsematta ulkonaisesta elämästäsi, jos nimittäin kaikki mitä teet, joko nukut tai valvot, työskentelet tai olet joutilaana, syöt tai juot, tarkoittaa sitä että se sydämeistä tapahtuisi rakkaudesta Jumalata kohtaan. Silloin on myöskin mielesi ja ajatuksesi suunnattuna kokonaan Jumalaan, se on: sinua ei miellytä mitään, jonka et tiedä Jumalaakaan miellyttä-

vän. Niin kyllä, mutta missä ne ovat, jotka sen tekevät?

Ja nuo hänen sanansa **kaikesta mielestä** vastustavat ankarasti ihmisoppeja ja sääntöjä, joihin ihmiset erittäin uskaltavat, luullen niillä saavansa Jumalan armon ja ansaitsevansa taivaan. Tuollainen ihmisjärjen luulottelu kaukaannuttaa meidät arvaamattoman kauvas tästä käskystä, niin ettemme rakasta Jumalata kaikesta mielestä, niinkuin tähän asti on tapahtunut ja vielä tänäkin päivänä tapahtuu. Eiväthän messupapit ja munkit muuta luule, kuin että jumala leppyvä messuista ja muista heidän ihmiskeksinnöistään, mutta päinvastoin hän niitä kauhistuu eikä suvaitse, kuten hän Jes. 29: 13 sanoo: **Turhaan he minua palvelevat, opettain niitä opetuksia, jotka ovat ihmisten käskyt** (vertaa Matt. 15: 8, 9). Tämä käsky vaatii, ettet hyväksy mitään, mikä on Jumalaa ja kaikkia hänen käskyjensä ja kieltojansa vastaan, ja tahtoo siis, että annat hänen haltuunsa kaiken elämäsi ja vaellukseksi.

Tästä voit siis päättää, että joka ainoa ihminen on tuomittu, koska ei pidä tätä Jumalan käskyä, jonka hän kuitenkin vaatii pidentyksi. Tässä nyt seisomme tuskan ja hädän ahdistaminen voimatta auttaa itseämme. Se onkin lain ensimmäinen vaikutus, että näemme ihmisluonnolle olevan mahdotonta sitä täyttää, sillä se vaatii sydäntä; ellei sitä täytetä sydäimestä, ei se kelpaa Jumalan edessä. Siinä voit kyllä tehdä töitä ulkonaisesti, mutta Jumalata ne eivät tyydytä, elleivät ne tule sydäimestä ja rakkaudesta, joka taas ei ikänä tapahdu, ellei ihminen uudestaan synny Pyhästä Hengestä. Jumala ei sen vuoksi laillaan enempää tahdo vaikuttaakkaan, kuin että siitä oppisimme tuntemaan oman voimattomuutemme, puutteellisuutemme ja sairautemme, joiden tähden me emme voi rahtuakaan laista pitää. Kun sen tunnet, niin silloin on laki teh-

nyt tehtävänsä. Tätä tarkoittaa Paavali Room. 3: 20 sanoessaan: **Liasta synnin tunto tulee.**

Tästä kaikesta näkyy nyt selvästi, että kaikki olemme yhdenlaisia ja samaa keitosta sydämen pääpahuuteen katsoen, jonka laki meille ilmoittaa, jos sitä oikein tarkastamme. Näin ollen voidaan hyvästi sanoa: Jos yksi on hyvä on kaikki hyviä. Sen vuoksi ei sovi kenenkään koroittaa itseänsä toista ylemmäksi. Ole aasi herjaamatta toista säkinkantajaksi. On kyllä totta, että toinen on ulkonaisesti syntehin vajonnut syvemmälle kuin toinen, mutta sydän on kaikilla yhtä paha, ellei Pyhä Henki ole sitä uudistanut. No mitä pitää minun siten tekemän, kun tunnen syntini? Mitä se minua auttaa? Paljon se auttaa sinua, sillä jos niin kauvaksi olet päässyt, **et ole sinä kaukana Jumalan valtakunnasta**, kuten Kristus Mark. 12: 34 sanoi kirjanoppineelle, joka myöskin tunnusti lain työt mitättömiksi ilman rakkautta.

Mutta kuinka siihen tullaan, että pääsemme irti pahasta omastatunnosta? Tässä seuraa nyt evankeliumimme toinen osa, mitä Kristus on ja mitä meidän tulee hänestä odottaa. Häneltä täytyy meidän kaikki saada ja noutaa, muutoin pysymme synnissä ijankaikkisesti. Onhan Isä Kristuksen juuri sen vuoksi meille lähettänyt ja antanut, että hän meidät päästäisi ja vapahtaisi pahasta omastatunnosta ja laista.

Näin olemme nyt kuulleet, mitä laki on ja kuinka lain kautta synnin tunto tulee. Mutta siinä ei ole vielä kylliksi, vaan asiaan kuuluu vielä toinenkin mies, jonka nimi on **Jeesus Kristus**, vaikka ensimmäinenkin kappale on välttämättömän tarpeellinen. Sillä ellen tunne syntejäni, en myös Kristusta kaipaa, niinkuin tässä fariseukset ja kirjanoppineet, jotka luulivat täytäneensä kaikki lain vaatimukset ja olivat valmiit enemmänkin tekemään, mutta Kristuksesta he eivät tietäneet mitään. On sen vuoksi ennen kaikkia tarpeellista, kun laki on

tunnettu ja sen kautta synti ilmi tullut, että tiedetään, mitä Kristus on, sillä muutoin ei synnin tunto minua yhtään mitään hyödytä.

Laki tunnetaan taas silloin, kun siitä havaitsen olevani tuomittu ja näen, ettei mitään toivoa eikä lohdutusta ole saatavissa eikä voi itseäni auttaa, vaan että minulla täytyy olla toinen, joka minun pelastaa. Silloin on minun aika etsiä sitä, joka sen voi tehdä, ja hän on Jeesus Kristus, joka juuri sen vuoksi tuli ihmiseksi ja meidän kaltaiseksemme, että auttaisi meitä synnin loasta, johon olemme vajonneet. Hän on rakastanut Jumalata kaikesta sydäimestä ja lähimmäistä kuin itseään, on alistanut tahtonsa kokonaan isän tahdolle ja täyttänyt näin lain kokonaisuudessaan. Tätä en minä voinut tehdä, vaikka se oli velvollisuuteni. Sen vuoksi ottaa hän minun asiani omakseen ja lahjoittaa lain täyttämyksensä minulle. Koko elämänsä kaikkine toineen antaa hän minulle lahjaksi, johon voin pukeutua kuin omiin vaatteisiini, jotka hän on minulle lahjoittanut. Se auttaa meitä laista. Kun nimittäin laki sanoo: **Rakasta Jumalata kaikesta sydäimestä ja lähimmäistäs kuin itseäsi**, tai muutoin olet tuomittu, niin vastaan: Minä en voi. Sitten sanoo Kristus: Tule tänne, ota minut vastaan, pysy uskolla minussa, niin pääset laista vapaaksi.

Tämä tapahtuu taas näin: Kristus on kuolemallaan hankkinut meille Pyhän Hengen, joka täyttää lain meissä, vaan emme me. Sillä Pyhä Henki, jonka Jumala poikansa tähden sinun sydämeesi lähettää, tekee sinusta kokonaan uuden ihmisen, joka sydämen halulla ja rakkaudella täyttää kaikki lain vaatimukset, vaikka se hänelle ennen oli mahdotonta. Tämmöinen uusi ihminen ylönkatsoo tätä ajallista elämää, haluaa kuolla, iloitsee kaikissa vastoinkäymisissä ja antautuu kokonaan Jumalan tahdon alaiseksi, jonka sallimukseen hän täydellisesti tyytyy. Tätä Henkeä

ei voi itse ansaita, vaan sen on Kristus ansainnut ja hankkinut sinulle. Jos sydäimestä uskon, että Kristus on tämän minulle tehnyt, niin minä saan saman Pyhän Hengen, joka tekee minut kokonaan uudeksi. Silloin on minulle kaikki suloista, rakasta ja mieluista, mitä Jumala käskee, ja minä voin kaikki hänen käskynsä täyttää, en itsestäni, vaan sen voimasta, joka minussa on, kuten P. Paavali Filipp. 4: 13 sanoo: **Minä voin kaikki sen kautta, joka minun väkeväksi tekee, Kristuksen.**

Mutta siitä sinun tulee ottaa vaari, ettet rupea tätä uskoa Kristukseen omilla töilläsi tai voimillasi tavoittelemaan tai pitämään sitä halpa-arvoisena ajatuksissasi, sillä luonnolle se on mahdotonta, Pyhän Hengen täytyy sinussa vaikuttaa. Kavahtakaa sen vuoksi töitten saarnaajia, jotka lavertelevat sanoen, että ihmisen pitää hyviä töitä tehdä autuaaksi tulakseen. Me puolestamme sanomme, että usko yksin siihen riittää ja että töiden tarkoitus on ihan toinen, nimittäin, olla meidän uskomme todistajina, niinkuin usein ennen olette minulta kuulleet.

Sitä nyt merkitsee tuo kysymys, jonka Herra fariseuksille esittää, **mitä heille näkyy Kristuksesta, kuka ja kenen poika hän on.** Mutta kun he vastauksessaan sanovat häntä **Daavidin Pojaksi**, kumoaa Herra sen psalmiston sanoilla ja jättää heidät sellaiseen hämärään epätietoon, ettei kukaan voinut sanalakaan hänelle vastata.

Kun nimittäin Daavid kutsuu Kristusta Herraksensa, Ps. 110: 1 sanoen: **Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikialle kädelleni siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi**, on se niin ymmärrettävä, että Daavid puhuu hänestä sekä Jumalana että ihmisenä. Ainoastaan lihan puolesta oli hän Daavidin poika. Nämä molemmat on Paavali asettanut yhteen, kun

Room. 1: 1–4 sanoo: **Minä olen kutsuttu apostoliksi, erotettu Jumalan evankeliumiin. Jonka hän on ennen profeettainsa kautta pyhissä raamatuissa luvannut. Hänen pojastansa, joka on Daavidin siemenestä lihan puolesta syntynyt. Ja on väkivästi ilmoitettu Jumalan pojaksi pyhityk-**

sen hengen jälkeen, että hän on noussut ylös kuolleista. Mutta siinäpä asia onkin, että tiedän Kristuksen Herraksi, sillä se tuottaa vallan ja voiman, joka kiusauksessa erinomaisesti lohduttaa. Mutta tästä olemme muualla enemmän puhuneet, jonka vuoksi lopetamme tähän ja rukoilemme Jumalalta armoa. Amen.